

[J. M. Pedersen.]

penge i kassen; det er da i hvert fald bevisligt, at det er tilfældet. Den anerkendelse må vi da kunne få fra oppositionen, efter at ordførerne har sagt, at overskuddet er meget større, end det fremgår af regnskabet — en stik modsat stilling af, hvad vi er vant til. Så må vi da kunne få det lille plus, at vi dog ikke har ødelagt noget; det vil være af meget stor betydning for os.

Når det er udefra kommende årsager, som er skyld i, at valutabeholdningen er steget, at situationen er skiftet fra før valget og til denne regering er kommet til, så er det da mærkeligt, at straks denne regering kom til, skete der en gunstig udvikling herhjemme. Der blev nemlig fra befolkningens side vist stor tillid til denne regering; nu ville man tage arbejdstøjet på, for nu så man, at det ville gå i den rigtige retning; nu havde man fået en fornuftig regering, som ikke ville ødelægge forholdene for nogen. Men at vi også havde indfyldelse på forholdene ude i verden, så situationen vendte sig næsten samme dag, som vi fik en ny regering, og så der også skabtes tillid ude i verden — at de udefra kommende forhold, som skal være årsag til den forbedrede situation, også skiftede, så snart vi fik denne regering, det er i grunden forbavsende; men vi tager det til indtægt.

Der er vel grund til at glæde sig over valutareserven, så længe vi har disse to-sede forhold med reguleringer og statslig indblanding i handelens forhold. Havde vi ikke det, men derimod en naturlig, fri handel, hvor købmand handlede med købmand, og hvor valutakurserne fandt deres frie leje i fri omvekslelighed, var alle spekulationer over valutareserver o. lign. ganske overflødige. Det må derfor håbes, at man kan se lidenskabsløst på valutareserven, dersom den dag skulle komme, hvor der bliver brug for den til imødegåelse af udefra kommende konjunkturer i ugunstig retning.

Det finanslovsforslag, der står på det høje tings dagsorden i dag, viser som bekendt et stort overskud, og der er næppe tvivl om, at den højtærede finansministers bedømmelser og skøn er forsigtige, i hvert fald hvad indtægterne angår; det at skønne forsigtigt er en fornuftig vane, som finansministre i reglen har.

Det er da også særdeles interessant at lægge mærke til den gennemgribende ændring i vurderingen af landets stilling, der er sket hos de to venstre-konservative partier. Det er første gang siden regeringsdannelsen, jeg oplever, at oppositionen ikke beskylder regeringen for at male sit budgetoplæg med for lyse farver. Tidligere kom man altid ud for, at det fra oppositionens side blev hævdet, at stillingen ikke var nær så god, som finansministeren ville give det udseende af. Har man fra oppositionens side helt glemt alle de dystre spådomme, alt sortmaleriet, alle forudsigelserne, hele talen om de endeløse ulykker, som den trekantede regering ville bringe med sig?

Med udsigten til stigninger i statens indtægter og med den nuværende ganske fremragende opposition som garant for, at der ikke kan finde udgiftsstigninger sted, er det naturligt, at spørgsmålet om en skattelettelse rejses.

Mit synspunkt og retsforbundets synspunkt er stadig uændret: de penge, som staten — mere eller mindre fornuftigt — vedtager at bruge, må der naturligvis tilvejebringes dækning for. Penge, der ikke er nødvendige til den daglige drift af vort fælles samfund og til fornuftig, fremsynet investering i forretningen Danmark, befinder sig bedst — og bliver bedst og fornuftigst anvendt — hos borgerne, der er pengenes retmæssige ejermænd, de borgere, der har tjent pengene ved produktion og ved arbejde.

Når vi kommer nogle måneder længere frem, kan der sikkert foretages en langt mere sikker beregning over det kommende års økonomiske udsigter og mulighederne for den kommende skattelettelses omfang. For mig at se må regnestykket for en skattelettelse blive: statens samtlige udgifter — jeg beder om, at man vil sætte en rød streg under samtlige — trukket fra de indtægter, som vil flyde ind. Forskelsbeløbet er til rådighed for en skattelettelse. Herudover vil der naturligvis være muligheder for at lette skatterne med et lige så stort beløb, som man kan blive enig om at spare på statsudgifterne, og her kan jeg tilsiige retsforbundets helhjertede medvirken til ethvert realitetsbetonet, fornuftigt forslag.

På hvilke områder en skattelettelse så